

Jindřich Kulhavý: Chtějí nám ukrást bydlení

- editor007 | 9. dubna 2024

ČESKO: Po dlouhou dobu si lidé solidně vydělávající ukládali své peníze do nemovitostí s tím, že jde o nejjistější investici po zlatu, a občas i před ním. Pozemky a budovy totiž jen tak nikdo neodnese. Trendem tedy bylo za své mnohokrát státem zdaněné peníze pořídit něco, co si drželo svou hodnotu, i když to v případě pozemků leželo ladem. A dokonce se to díky hospodaření státu, inflaci a počtu růstu obyvatel zhodnocovalo.

Ceny nemovitostí za posledních deset let brutálně narostly. Většinou úplně nesmyslně a především pro mladé rodiny je jejich nedostupnost evidentní. Na potřebě bydlet se „pakují“ banky, stát, překupníci, developeři. Dostáváme se do situace, kdy se děti vrací k rodičům, k samostatnému bydlení se jen tak nedostanou a ze svých mezd hradí převážně vysoké nájemy, ti šílenější zdrcující hypotéky. Výše splátek jsou často tak devastující, že na kvalitní život rodiny už moc nezbývá. Bohužel, složitosti situace nenapomáhají ani ceny samotných pozemků, které se doslova zbláznily. Přispívá tomu i totální neochota státních úředníků při řízeních umožňujících stavět, častá korupce a pocit vlastní důležitosti u takových odborů, jakými jsou mimo stavebních úřadů i památkáři. Přidejme nároky spojené s naprosto vše devastujícím Green Dealem extrémně stavby prodávajícími a snahu lidem víceméně neumožnit stavět cenově přijatelné domy, jejichž vymyšlené emisní normy jsou často za hranicí splnitelnosti. Případně musíte vybrat opět předražené technologie, jejichž vývoj je tak enormní, že stárnou mnohem rychleji než majitelé.

Vše výše uvedené jasně ukazuje na to, že EU nemá zájem na tom, abyste vlastnili nemovitosti. Lidská touha po vlastním bydlení je však natolik silná, že se i přes všechny snahy elit lidí zadlužují, usilovně pracují a investují do rodinných domů i bytů. Přestože se zdá, že prostor pro pořízení své nemovitosti už není velký, což je prostě realita, mizerně hospodařící stát neustále hledá zdroje peněz pro vlastní provoz a k uspokojení kratochvílí politiků. Režie státu roste s marnotratností těch, kteří ho vedou. Dobré správce jsme si přestali volit už dávno, v reálu řekněme naposled za 1. republiky, ovšem ani o komunistech nelze říct, že by zplundrovali stát tak kvalitně jako vlády po roku 1989. Po jejich odchodu tu zůstala minimálně zadlužená země s trochu zastaralým, ovšem plně funkčním průmyslem, zemědělstvím, kvalitním školstvím a zdravotnictvím, sociálními službami a přístupným bydlením. To se rychle změnilo.

Výprodej státu byla brutální. Privatizace se vymknula z rukou, restituce vrátily majetky lidem, kteří vůbec s vlastnictvím neměli zkušenosti a nemovitosti skončily převážně v rukách italské realitní mafie, zbytky zase po druhém kole restitucí v portfoliu i již zaniklých a znovu obnovených církevních řádů napojených na Vatikán. Továrny se zavřely, zemědělská družstva se rozpadla, finanční ústavy se staly kořistí zahraničních bank a politici držící moc nejdříve razantně zbohatnuli, aby nakonec zdegenerovali. Ne dost na to, aby si neuvědomovali, že i chudý a vyprodaný stát jim zajišťuje přeplněné koryto. Bohužel jim také došlo, že už není čeho se zbavovat a chtějí-li se mít stále nadstandardně, zároveň musí plnit příkazy těch, kteří jim pomohli k moci, je třeba hledat další zdroje potřebných peněz. A k tomu slouží nejpropracovanější zlodějský systém, tedy daně.

Spojením všech těchto aspektů jsme se dostali do situace, kdy Česká republika už nepatří mezi málo zadlužené průmyslové a vyspělé země. Z jejího názvu se stala skořápka připomínající kraslici. Západ vycucnul vše, co v ní bylo, zůstal jen prostor a lidé. S lidmi se manipuluje a prostor se stal předraženým. Přesto nešel pozornosti a dle politiků a jim sloužícím ekonomům má poskytnout jednu z posledních možností, jak nás „odrbat“. Existují čtyři oblasti, kde to je v podstatě možné. Automobilismus a doprava, potravinový, bydlení a energie. Doprava už se stává luxusem a její

omezování má dovést život do patnáctiminutových měst. Jídlo se stává přepychem a ceny potravin jsou astronomické, jejich kvalita mizerná. Energie vylétly nahoru a připomínají svým růstem sopečnou erupci. Takže zbývá bydlení. A tady zasáhnou daňové úřady. Ty mají za úkol nejdříve nastavit nepřeskočitelně vysokou laťku, tím zajistit velké množství nemovitostí na trhu a umožnit velkým hráčům skoupit vše, co půjde, poté se samozřejmě daně sníží, ovšem jen některým vlastníkům. A bernáky se zase na čas zaměří na jinou oblast, třeba na auta a pohonné hmoty. Nebo na elektřinu pohánějící nyní prosazované elektromobily.

Zdanění nemovitostí bude další obrovskou loupeží, kterou vymyslí stát. Místo snižování vlastní režie a vyhazování peněz ukrajinským, eurounijním a africkým oknem udělá vše proto, aby zvýšil své příjmy. Náklady klidně navýší a pokryje je jen dalším výběrem danění. Živíme desetitisíce nepotřebných státních úředníků neschopných ochránit státní finance a umožňující odliv kapitálu do zahraničí, tisíce politiků zneužívajících výsadní postavení, stovky jejich kamarádíčků, ale také přispíváme na existenci eurounijního molocha a ukrajinskou zkorumpovanou společnost a válku, která zdaleka není naše, a jen na ni doplácíme ztrátou posledního tradičního ruského trhu. Z našich již prázdných kapes tak platíme luxusní život jak politikům, tak i západním miliardářům nemajícím nikdy dost. Teď si všimnuli českého fenoménu, tedy rozsáhlého vlastnictví nemovitostí. Kdy vám to dojde? Až budete předávat klíče od domu, který vlastníma rukama postavili Vaši rodiče nebo dokonce Vy samotní? Co se vzepřít a říct konečně NE! Nebo chcete přijít úplně o vše? Spějeme k tomu.

AUTOR: Jindřich Kulhavý

[ZDROJ](#)